

Bűnbánati istentisztelet – 2024. február 13.

Köszöntés: A mi bűnbánati istentiszteletünk megáldása és megszentelése jöjjön a mi Urunktól Istenünktől, Aki a szívek és a vesék vizsgálója, a mi Urunk Jézus Krisztustól, Aki életét adta értünk, és a Szentlélek Úr Istentől, Aki lelkünk Megszentelője. Ámen.

Fennálló ének: 227. dicséret 8. verse: „Zörgetőnek megnyitvatik kegyelemnek...”

Fő ének: 215. dicséret: „Eltévedtem, mint juh...”

Előfohász: „Figyelj ránk, Izráel pásztora, aki úgy terelgeted Józsefet, mint egy nyáját! Te, aki kerúbokon trónolsz, jelenj meg ragyogva Efraimnak, Benjáminnak és Manassénak! Mutasd meg hatalmadat, jöjj segítségünkre! Istenünk, újíts meg bennünket (Zsolt 80,2-4)!” Ámen.

Előima: Köszönjük Urunk, hogy Te céllal érkeztél ebbe a világba. Ajtót vágtál oda, ahol sosem volt. Láthatatlan épületet emeltél, hogy lakozzál ott, ahol a szívek ajtajai megnyílnak, Veled betelnek, Melletted maradnak. Köszönjük, hogy Te erőd nem gyilkolás és pusztítás, hanem élet és beteljesedés. Töredelmes szívvel valljuk meg Előtted, hogy mi már nagyon régen nem zörgettünk. Nem nyíltak meg előttünk ajtók, sőt nagyon sok bezárult a saját vagy mások hibájából. Veled is romlik a kapcsolatunk, mert csak szégyenérzet van a szívünkben, ha rágondolunk, hogy mennyi alkalmat áron sem vettünk meg. Az idők gonoszak, mi pedig még gonoszabbak vagyunk, mert életünk, szolgálatunk nem alázatban, nem Tőled való tanulásban telik, hanem sokszor bombaként robban minden, amit ránk zúdítanak, amit el kell intézni, amikor időszakében vagyunk, vagy épp pihenni szeretnénk. Hálásak vagyunk a közösségért, hogy újból beléphetünk a böjti ünnepkörbe. Taníts meg bennünket, nemcsak kenyérrel élni, hanem most is elkészített Igéddel, hogy ajtó nyíljon meg elménk, szívünk előtt, hogy ne zárkózzunk el, mert mi már ismerjük ezt a példázatot, hanem hagyjuk, hogy Lelked ünneppé, áldássá, reményteljes jövővé alakítsa azt, amit teljesen átadunk ma Neked. Fogadd el Jézusunk bűnvallásunk. Szólj Urunk, mert halljuk. Ébresztgess világosságoddal, mert alszunk ezen a délutánon is. Melegíts meg ebben a pillanatban is, mennyei Tűz, mert fázunk. Tégy foglyoddá Krisztusunk, tégy néped tagjává. Fogadd el eltévedt juhodat, jó Pásztor. Vedd a karjaidra minden itt lévő báránkádat, juhocskádat, vezesd haza, hogy egy legyen a nyáj és annak egy igaz ajtaja legyen, Te magad, drága Megváltónk. Ámen.

Textus: János evangéliuma 10. rész 6-10. versei: *„Ezt a példázatot mondta nekik Jézus, de ők nem értették, mit jelent, amit mondott nekik. Jézus tehát így szólt hozzájuk: Bizony, bizony, mondom nektek: én vagyok a juhok ajtaja. Aki*

énelőttem jött, mind tolvaj és rabló, de a juhok nem is hallgattak rájuk. Én vagyok az ajtó: ha valaki rajtam át megy be, az megtartatik, bejár és kijár, és legelőre talál. A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon, öljön és pusztítson; én azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek.”

**Bűnbánatot tartó Keresztyén Gyülekezet, Kedves Testvéreim az Úr Jézus
Krisztusban!**

Ajtó: Egyetlen út az üdvösséghez János evangélista bizonyágtétele nyomán. Bent biztonság van, és az ember megtalálja kijövet a zöld füves legelőket, vagyis mindazt, amire szüksége van. A tolvaj és a rabló ellenben csak magával törődik. Krisztust érdeklik a bárányok, akik számára teljesértékű életet kínál. Éppen ezért hangzik a tanítás, de nem a tanítványok, a sokaság felé, hanem ez a jézusi „én vagyok” a farizeusokat célozza meg. „Én vagyok az ajtó. - És mert vagyok, így életemet adom.” A pásztorok Izraelben mindig létbizonytalanságban szolgáltak. Életüket kockáztatva álltak a nyáj élére. Ők igazán szembenéztek a bajjal. A jó pásztor kész volt meghalni a saját bárányaiért. Jákób így perlekedett Lábánnal: *„Amit a vad széttépett, nem vittem hozzád, magam térítettem meg, tőlem kérted számon; meg azt is, amit elloptak tőlem nappal vagy éjjel (IMóz 31,39).“* Dávid pedig így győzte meg Sault: *„Pásztor volt a te szolgád apja juhok mellett, és ha jött egy oroszlán vagy medve, és elragadott egyet a nyájából, utánamentem, leterítettem, és kiragadtam a szájából. Ha pedig ellenem támadt, megragadtam a szakállánál fogva, leterítettem és megöltem. Leterítette a te szolgád az oroszlánt is, a medvét is: úgy jár majd ez a körülméletlen filiszteus is, mint azok, mivel csúfolta az élő Isten seregét (ISám 17,34-37).“* Nem veszélytelen foglalkozás pásztornak lenni. Jézus, amikor önmagáról szól, akkor mindezt a vak farizeusoknak mondja, akik jogot formálnak arra, hogy a nép élén álljanak. Feljük fordul, hogy látásukat megvilágítsa. Nekik mondja ezt a példázatot, hogy vakságukat gyógyítsa. Mindezt azért, hogy kimutassa hűvösségüket, rút és elcsúnyító magatartásukat. Sok minden igyekezetük tárgya, és erre vezetnek másokat is. Jézus kijelenti önmagáról, hogy Ő az ajtó. Rajta keresztül lehet

bemenni az életre. Ő a Fiú, Aki azért jött, hogy a testvéreket a sötétségből világosságra vezesse. Halálból az életre. Vakságból a látásba. A farizeusok hamis pásztorok, akik elnyomják és kihasználják a saját vezetettjeiket, és bizony üldözik azokat, akik látószögükből kiestek. Harcot és erőszakot szül szolgálatuk. Védik a saját életszabályaikat. A törvényt mindig az erősebb diktálja, de ez csak erőlködés, hogy a másikat leigázza és bekebelezze. Aki ellene mond, elveszti a játszmát, kiközösítik, vagy megölik, ha nem szerez a nap alatt magának valamilyen helyet. Dzsungeltörvények uralkodnak. Az erőszak ma már sajnos túsokat szerez magának. Ismerni a halandók szomjúságát. Az Isten azonban jó a tisztaszívűekhez: *„Nincs részük az emberek gyötrelmében, nem érik őket csapások, mint más embereket (Zsolt 73,5).“* Ridegség és hűvösség, amikor vak vezet világtalant. (ld Mt 15,14) Elidegenedés, amikor vak vezet világtalant. Eltávolodás, amikor vak vezet világtalant. Szuverén jóság és mégis hatalmaskodó jóság. Gyenge minden földi hatalmasság, amely kézben akarja tartani az életét és mások életét, úgy porba dönthető, mint Dániel próféta könyvében látta látomásban Nabukadneccar király. (ld. Dán 2) Ez csupán a halál játéka, előjátéka, amit a földi hatalmasság játszik. Ma Isten Igéje rákérdez életünkre: Játsszani akarunk egy életen át vagy élni Jézus által? Jézus megnyitja a szemünket, az új valóság előtt. Milyen Úrhoz tartozunk? Egy Olyanhoz, Aki a sokszínűségben is szeret és elfogadja, sőt elfogadtatja velünk a testvéreket vagy a szolgaságba taszító uraságokat választjuk, akik megmaradnak a törvény és törvényeskedés szintjét. Jézus elmondja a példázatot, és ezzel tükröt állít a farizeusoknak saját magatartásukról. Ami annyira nyilvánvaló, nem muszáj, hogy az ember észrevegye. Rövidlátó vezetők, akiket a hatalom elvakított. Ők a valóságot elhomályosítják. Saját szemük nyitva van, de csak annak az eszeveszett, tébolyult felfogásnak, amit űznek és hajszolnak. Az igaz és nemes ember példája áll előttünk, de belülről rohad. Jézus azonban mindenkinek a szemére saját sarat csinál. A vak ember meggyógyítása arra ösztönöz mindannyiunkat, hogy lássunk.

Jobban lássunk. Jézus által lássuk. Mindnyájan vakok vagyunk a saját vakságunkról sokszor nem is tudunk, sőt arról lemondani pedig sokszor nem is vagyunk készek. Jézus világosan a vakok felé mondja, van út az életre. A szabadság útja fel van ajánlva Krisztusban mindenkinek. Kell vagy nem? Az életnek meg kell érkeznie Jézushoz, hogy levegye róla a kötést. Nagymamám szemműtétje jut az eszembe, aki a műtét után 80 évesen újságot szemüveg nélkül olvasott. Mindig a Remény katolikus újságot járatta és olvasta. Ott van ajtó, ahol minden börtönajtót le lehet rázni. A gondolkodás, a vesződség, a nélkülözés és a parancsosztás börtönajtóit. Aki eddig be volt zárva, kijöhet, de csakis Jézus által. Életünk sokszor saját börtönünk. Látásunk sokszor saját vakságunk. Aki pedig nem akar a börtönéből kijönni, annak bizony csak a nappali világosság marad, de az élet világosságát, Krisztust nem fogja megismerni. Csiha Kálmán, bebörtönzött lelkész, Fény a rácsokon című könyvét ajánlom a testvéreknek. A börtönben megvilágosodó lelkész egyike azoknak, akiktől a legnagyobb kincsüket, a Szentírást is elvették, de egymás lelkét úgy buzdították, hogy igéket véstek a börtönfalakra. Akiket elnémított a hatalom, azokat Isten Lelke arra indította, hogy ha a cellájuk mások háza lesz, akkor ki-ki így építse a másikat, hogy önmagát is Igékkal erősíti. (ld. IThessz 5,11) Jézus épp ezért újból és újból szól. Nem akarja, hogy a vakok vakságban maradjanak. Önmagát ajtónak nevezi, Ő az üdvösség kapuja, mert valódi pásztor. A valódi példakép. A valódi pásztor képe. Valós kép a Mesterről. A testé lett Ige az az ajtó, ami a mennyet és a földet, amiket Isten teremtett, összekapcsolja. Aki a nép vezetője akar lenni, az hamis pásztor. „Jézus király és magát annak vallja, De hogy királlyá tegyék, nem javallja.” (RÉ 331. dicséret 3. verse) Ő éppen az ellenkezője. Ő a tanítványainak a lábát mossa. (ld. Jn 13, 1-11) Ő megüresítette magát, Ő szolgálai formát vett fel. (ld. Fil 2,7a) Ő nem uralkodni jön. Jézus rámutat arra, hogy együttélésünk sokszor bizony hamisság. Felrúgjuk Őbenne vérén szerzett testvériséget. Megtagadjuk a testvériséget. Cáfoljuk a testvériséget. A próféták mindig ez ellen léptek fel. Nem tudták a

vezetők, hogy a vezetettek a testvéreik. Talán ez megdöbbenő, de igaz. Mindenki, aki hamis pásztor, elfelejtette, hogy mellette testvérek élnek. Hamis istenkép él bennük. A saját képükre és hasonlatosságukra képzelel el azt az országot, ahol királyok, vezérek és fejedelmek irányítanak. De ez nem a Jézus által épített rendíthetetlen ország. (ld. Zsid 12,28) Itt látszik meg igazán milyen nagy hatalma van az igaz pásztornak, mert beszéde igaz. Az igaz pásztor szava azt mutatja be, ami van, a hamis pásztor szava pedig azt bizonygatja, ami nincs. És amikor az emberek a hamis pásztor szavát tartják értéknek, akkor nem hallgatnak a valódira. A hamisság kell, mert vonzó. A hamisság ócsárol, a hamisság lehúzó, az igazság pedig nem kell, mert tükröt állít. Az üdvösség nem azt jelenti, hogy egyszer bemegyek, áthaladok az ajtón, és minden rendben lesz, hanem azt, hogy benn is maradok, de amikor kimegyek, akkor élelemre találok. Megtalálom a zöld mezőt és hűvös vizet. Jézus ugyanis nemcsak pásztor, hanem Ő maga az eledel is. Az élet kenyere és az élet vize, aki elveszi a szomjúságomat és éhségemet. Jézus Pásztor, és egyszerre Isten Báránya, Aki elveszi a világ bűneit. (Jn 1,29) Ő nem kívánja a bűnös halálát, hanem azt, hogy megtérjen és éljen. (Lk 13,3.5) Azért jön, hogy megszabadítson. Azért jön, hogy életed legyen. Azért jön, hogy saját életét adja a tiedért. Jön, hogy megmutassa ajtót vág oda is, ahol eddig nem volt. Jön, hogy megmutassa, nyílás és látás lesz ott is, ahol eddig vakok, bénák és aszkorosok sokasága ült. (ld. Jn 5,1) Jön, hogy saját sárral bekent szemünket rendezze. Jön és folyamatosan a rosszakat is magához vonzza, mert azt akarja, hogy éljenek. Jézus célja mindannyiunk élete, ezért Ő szól. Nem beszél, hanem kiszól: *„Jöjj, és köves engem (Lk 5,27-28)!”* Él az igehirdetés áldásaival. Szól, kimondja az igazságot, megmondja, hol hangosabban, hol csendesebben, mi a lényeg és hol az üdvösség forrása, de mindig hirdeti: *„Én élek, ti is élni fogtok!”* Ajtó. Nem bearanyozott ajtó, nem is elválasztó fal, hanem lengőajtó, hogy az ember szabadsága és élete nyilvánvaló legyen. Jézus az ajtó. Jézus által be lehet menni az örömbé, a békességbe, a boldogságba. Jézus által. Csakis Ő általa, van

üdvösségünk. A megtartatás Pásztora hirdeti ma nekünk, eljön az idő, amikor sokan kint rekednek, mint a balga szüzek. (ld. Mt 25,1-13) Eljön az idő, amikor az ajtók záródnak és nem a földi célállomásunk egyik megállóhelye: a Keleti pályaudvar következik majd, de „ma még lehet ma még szabad, borulj le a kereszt alatt. Ma még, ha jössz, elérheted. Ne késs tovább, ne várj tovább: Ma kérd Atyád bocsánatát!” Ámen.

Utóima: „De nagyon vigyázzatok! Tartsátok meg mindazt a parancsolatot és azt a törvényt, amelyet Mózes, az Úr szolgálja parancsolt meg nektek: Szeressétek az Urat, a ti Isteneteket, és mindenben az ő útjain járjatok; tartsátok meg parancsolatait, ragaszkodjatok hozzá, és őt szolgáljátok teljes szívetekből és teljes lelketekből (Józs 22,5)!”

„Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm is; és ha valaki nekem szolgál, azt megbecsüli az Atya (Jn 12,26).”

„Mert ki vagyok én, és mi az én népem, honnan volt erőnk ennyit adakozni? Bizony, tőled van mindez, és csak azt adtuk neked, amit a te kezedből kaptunk! Mi jövevények és zsellérek vagyunk előtted, mint minden ősök. Napjaink olyanok a földön, mint a múltó árnyék. Urunk, Istenünk (IKrón 29,14-16a)!”

„Gyógyítsatok betegeket, támasszatok fel halottakat, tisztítsatok meg leprásokat, üzzetek ki ördögöket! Ingyen kaptátok, ingyen adjátok (Mt 10,8)!”

„Áldjad, lelkem, az Urat! Uram, Istenem, igen nagy vagy, fenségbe és méltóságba öltöztél, világosságot vettél magadra, mint egy köpenyt (Zsolt 104,1-2).”

„Méltó vagy, Urunk és Istenünk, hogy tied legyen a dicsőség, a tisztesség és a hatalom, mert te teremtettél mindent, és minden a te akaratodból lett és teremtetett (Jel 4,11).”

Úri imádság

Adakozás: „Ha hálaáldozatot mutattok be az Úrnak, úgy áldozátok, hogy kedvesen fogadja tőletek (IIMóz 22, 29).”

Áldás: „Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem. [...] Akinek van füle, hallja meg, amit a Lélek mond a gyülekezeteknek (Jel 3,20.22)!”
Ámen.

Záró ének: 457. dicséret: „Ó, Jézus árva csendben...”